

A TÉKOZLÓ FIÚ HAZATÉRÉSE

Makra Ildikó

Atyám, itt vagyok, megjöttem.
Kíntól gyötörten kérem bocsánatod.
Ruhám elszakadt, sarum elkopott,
Éhes és szomjas vagyok.

Fiam, vártalak, mint éj a napot,
Mint kakas a pirkadatot.
Fiam, áldalak, hogy hazajöttél
Mint nincstelen pára,
Kit mindenki magára hagyott.

Szívem ujjong, hogy itt vagy újra,
Hogy rátaláltál az útra,
Ami hazavezet.
Kapsz ruhát, sarut,
Kapsz szeretetet.

Atyám – mondja az idősebb fiú –
Az hogy lehet, hogy hízott
Tulkot vágatsz fiadnak,
És embereid vele vigadnak,
Míg én a nap terhét
Hordozom hosszú évek óta,
És soha nem volt olyan óra,
Hogy barátaimmal
Mulathattam volna?
Még egy kecskefiat sem kaptam.

Fiam – szól az Atya -, ne légy
Vigasztalhatatlan!
Örülj inkább, hogy testvéred,
Ki elveszett, íme hazatért.
Mégfizetett mindenért.
Te mindig velem vagy,
És mindenem a tiéd.
Vigadnod kellene,
Hisz testvéred feje fölül
Eltűnt a halál fellege.

Elveszett és megtaláltatott,
Mehalt és feltámadott!

Forrás: www.keresztenydalok.hu